

EXISTUJÍ ZÁZRAKY?

Napsal MUDr. R. W. Hynek.

„Za pravdou“ čís. 1. Příloha „Kazatelny“.
Rediguje Fr. B. Vaněk. — Vydáno L. P. 1928.

Rolník Jan Glabazňa, náhle uzdravený.

W'alele olne 23 nei'i pa'ia'oi'afalea mi'le he'auy
dale foualea' boleot a pi'ehani', e'e' fene' aeole' a lea'
e' potimouli, luyal poty lea' lila' mepi'ia'ole' i' amul.

Domine' fene' e, e'e' potehani' kame' meho
yalea' fote' amale'ne' a'apote' hualo' aol' kama'
a' pi'ane' to' h. haa' aol'pot, poty po' aol'pote' hodi'ne
jeohani' me'ihene' mi' boleot ulenila', a' fa'ia'olea'
fauale'ne' me' mea' xenu' "fene' kolea', fene'
e'olea' " A'ole' e'huile' luyale' me' potehi'.

Fene' myni' ehuala' fene' fote'ne' kama' amohi'
hiehane' fene' fii' hohodale' hie' kama' fote'
ole'ne'. Alahohine' a' me' uale'ane' o'ame' lio'line'
dive' de'ae' fene' amohi'. fene' fote' kama' me'ne'
fene' fote' a'ole'.

San Francisco

Moderní doba nechce věřit zázrakům.

Moderní člověk ve své bohorovné povýšenosti se domnívá, že povalil a odstranil všechny autority božské a lidské, postaviv místo nich neobmezenou svobodu lidského rozumu — na svůj osiřelý oltář. Proto zuřivě rozbíjel a ničil církevní dogmata jako okovy svého smýšlení. Odstranil však jedny a nastolil daleko horší: *suverenitu rozumu, naprostou nesvobodu vůle, nesmyslnost, vše-vědoucnost vědy* a pod. Spoutal se tedy *daleko horšími* axiomaty a dogmaty.

Tak i jedním z nových bludných článků víry jeho se stala zásada: *Není zázraků, t. j. zasažení vyšší, nadpřirozené síly v okruh lidského dějství! Není, nemůže a nesmí býti než řád a běh věcí přírodních. Existují jen a pouze přírodní zákony a jejich dějství. Vše ostatní je vyloučeno předem!*

Jak správná a výstižná jsou tu slova: „Co toho musí věriti nevěrec, aby mohl nevěřit!“

Ubohý moderní člověk! Jak silného, citového zabarvení tu nutno, jaké autosugesce, ba až autohypnosy tu zapotřebí, aby úplně přehlušila a obloudila jeho nitro, aby bez jakéhokoliv smyslu života *jako bezduchý stroj* se točil a dřel v tom šlapacím mlýně životním!

Buď šílenstvím požitků omamuje sebe nebo si zoufá nad prázdnotou a hnusem života a končí sebevraždou. Vždyť není osobní zodpovědnosti, není života po smrti, není vyšších řádů, jimž by byl za své činy, myšlenky i city zodpověden. *Nesmí býti Bůh, ani nadpřirozeno, jinak je ztracen i s požitky, s úspěchy a s dřinou životní.*

Nelogičnost tohoto myšlenkovitého směru.

Absurdnost tohoto myšlení, kdysi pokrokového, dnes již hodně zaostalého, osvětlil jsem v V. kapitole své knihy o Konnersreuthu. Tehdy rozebral jsem tuto věc pouze theoreticky. Neměl jsem příležitosti na vlastní oči se přesvědčiti o možnosti zázraku, aniž jsem znal s dostatek literaturu o něm. Teprve později opatřil jsem si přezajímavou knihu: Grabinski: „Die Wunder“.

Než nad sebe lepší popis a vyličení jest ovšem vlastní názor. A tohoto se mi brzy dostalo především — v Lurdech.

Možno vysvětliti zjevy v Lurdech bez zázraku?

Když jsem byl letos opět v Lurdech, tu šef v Bureau de Constatacion, MUDr. de Vallet, s komisí lékařskou u případů jimi vyšetřovaných, vždy konstatovali tyto tři okolnosti: zda by

nemocný těžce a *nevyléčitelně* nemocným, zda se *náhle* uzdravil a zda *trvale*. A takových to neobyčejných uzdravení konstatovala tam tato lékařská komise nesmírnou řadu.

Největší procento těchto případů, v Lurdech náhle a trvale uzdravených, je s tuberkulosou střev, pobřišnice, mizních žláz, kostí, zvláště obratlů, kloubů a rovněž kůže. Dále jsou to vředy žaludeční, bércové, městky žilní tamtéž, jizvy, fistule atd. Hnisání kostní (osteomyelitidy), zlámaniny, nádory: rakovinné, na př. jazyky, tváře, nosu.

Jsou pak i zvláštnosti vyléčení zázračných tamže: zánět mozkových blan, sklerosa míšní, padoucnice z poranění mozku vzešlá, obrny, obnovení zničeného nervu očního.

Zcela zvláštním případem v Lurdech je vyléčení znetvoření obou nožek u dvouletého děcka (pedes vari) jež ironií osudu se zrodilo francouzskému lékaři. Příklad tedy, u něhož nemůže býti řeči o léčivé síle autosugesce.

Události lurdské, t. j. fakta vyléčení, lékaři i laiky bezpečně ověřená, vyvolala v život značnou literaturu lékařskou.

Opomím tu zúmyslně populárně psané knihy Lasserovy, ale vyzdvihuji lékařské knihy dra Marchanda, dra Mollinera, dra le Valleta, dra le Becca, jež pročísti i lékaři sebe skeptičnějšimu vřele doporučuji.

Na výsost zajímavou je kniha dra G. le Beca: „Preuves médicales du miracle“, kdež projed-

nává vědeckou průkaznost zázraků vůbec a zvláště lurdských. Ukazuje na př. podstatu zjevu zázračného při náhlém vyhojení zlomenin nebo kostižeru obratlů. Jest zcela nemožno, aby působením přirozených sil v okamžiku nebo několika hodinách zkonsolidovala se porušená kost uložením solí vápenatých (jak to činí obvykle v dlouhé periodě časové) protože množství jejich, potřebné k podobnému zhojení, nenalézá se vůbec ve stavu volném, t. j. disponibilním, v celém organismu — a přes to jsou tu fakta podobných náhlých zhojení!

Mé osobní dojmy, zážitky a případy v těchto lékařských knihách působily na mne v Lurdech *přemocným* dojmem a vyličím je v některé z příštích publikací.

Ostatně každému lékaři je možno prostě dojetí si tam a v Bureau de Constatacion sůčastniti se vyšetřování, k němuž má přístup každý diplomovaný lékař, ať katolík, jinověrec nebo nevěrec.

Možno bez zázraku vysvětliti zjevy u Terezie Neumanové?

Považuji za povinnost obrátiti pozornost veřejnosti k ukazům nejpodivnějším a nad to úředně i vědecky prokázaným. Běží tu o úkazy stigmatizované Terezie Neumanové z Konnersreuthu (na hranicích bavorsko-českých, blíže Chebu). Pomímím tu její stigmata, t. j. krvácející rány Mučení Páně, její kromobyčejné uzdravení ze slepoty a obrn,

pomím tu její znalost (prosté vesnické dívky) jazyka aramejského, kterým se mluvilo za časů Kristových, pomím tu její zjevení a ohromující předpovídání věcí budoucích, o tom se každý interestent může dočísti v mé knize „Živý Obraz Ukřižovaného“, jež se dočkala v tak krátkém čase V. vydání a na kterou zde odkazuji.

Proto jen kratičce upozorňuji, že Terezie Neumanová *po dva roky ničeho nepožívala*, nejedla, nepila a přece jí na váze neubývalo. Když o tomto zjevu byly pronášeny různé pochybnosti, biskup řezenský vyslal čtyřčlennou komisi sester Františkánek (operační sestru, sestru od přístroje Röntgena, ze zubního ambulatoria a sestru stenotypistku), by podle instrukcí lékařských, vypracovaných zdravotním radou drem Seidlem z Walsaeu a schválených univ. profesorem lékařské fakulty drem Ewaldem v Erlangenu, protestantem, ve dne v noci nepustily 14 dní T. Neumanovu z dohledu. Bylo nařízeno, aby vše zapisovaly, měřily, vážily a fotografovaly. Jeptišky vzaty předem i na konci do přísahy, a dr. Seidl je neustále kontroloval. Dne 29. června r. 1927 končilo jejich pozorování, a jak biskup řezenský, tak i dr. Seidl i prof. dr. Ewald neskrblí chválou nad jejich bezvadným výkonem.

Nuže co přináší nového vědecký referát prof. dra Ewalda? Mnoho.

Především plnou záruku *o pravosti jejích stigmat*, t. j. že nemají původ vnější, na př. zraňování,

nýbrž že jsou duševního (psychogenního) původu. Vylučuje jejich jakýkoli podvodný vznik. Zejména ono krvácení z očí jest nějakým zraňováním vůbec nedosažitelné. Nad to rány ve spojivkách tam nikde nenalezeny, aniž nějaké jizvy, jak docent soudního lékařství dr. Molitoris se zaručuje (viz „Lid. Listy“ z 30. listopadu 1927).

Nepřetržitý dohled sester zjistil, že Terezie Neumanova spí jen jednu až dvě hodiny denně.

Dále zjistil, jak i prof. dr. Ewald zaručuje, že nepřijala 14 dní *žádné potravu*, aniž se o to pokusila. Přijímala denně jen osminu sv. svátosti a zapila ji. Celkem za celou tu dobu požila 39 gr. (tedy ani ne 25. díl jednoho kg) a tři lžíce vody.

Při tom byla vážena: 13. července vážila 55 kg, 16. července 51 kg, 20. července 54 kg, 23. července 52½ kg, 28. července 55 kg.

Z vlastní zkušenosti znám osobu se 14denním absolutním postem od jídla, kdy osoba dotyčná ztratila na váze 9 kg a zde neztratila Terezie Neumanová na váze ničeho.

Novodobá nauka MacFaddenova ukázala, že člověk se dovede postiti absolutně od jídla 5—6 týdnů, má-li co pít. Píti však nápoj musí, neboť potřebuje plícemi vydechnouti denně 400 gramů vody, (tedy skoro ¼ kg). Nepije-li vůbec, hyne v 9 až 11 dnech. Stejná hranice uvádí se i v knihách fyziologických. A T.N. nezahynula, ale *ani neztratila ničeho na váze*, ač nejí pokrmů přes 2 roky!

Věda lékařská stojí tu bezradná. Ani proslulá kniha prof. Lucianiho o umělcích v hladovění, Succi Cetto, nic nám nepoví o těchto možnostech.*

Náhlé uzdravení Frant. Koutníka v Přestěnicích u Milevska

budí rovněž rozruch odborníků. Popsal jsem je více-
krát v „Lid. Listech“ a vyličím též ve zvl. publikaci.

Přezkoumával jsem pana Koutníka sám i s od-
borníky, v Přestěnicích i v Praze. Z nálezu a do-
pisu lékařů jej ošetřujících jde na jevo, že žád-
ným a sebe lepším lékem, prostředkem a půso-
bením lékařským, ani hypnoticko-suggestivním
nebylo možno jeho zoufalý a beznadějný stav
již zachrániti.

Nebyl už transportu do Prahy schopen.

Zda a pokud vyšší síly tu působily, toť otázka,
již rozřešiti je nesmírně obtížno.

Jediné je jisto: Jeho nemoc byla b e z n a -
d ě j n á. B y l u ž z t r a c e n.

Náhle však měl *zjevení svaté Teresicky*
a hned zase náhle začal chodit — jíst
a je z d r á v!

Faciat quispiam alius... nechť kdokoliv se po-
chlubí podobným výsledkem léčebným... a pak
ať vykládá své náhledy.

*) Za to životopisy svatých podávají hojně dokladů.

Nezhojitelně nemocný Jan Glabazňa náhle uzdraven.

Dějí se u nás přepodivné věci . . . Jako hromové rány, jedna za druhou . . .

Konal jsem již dobrého čtvrt roku své přednášky o Konnersreuthu, o velmi časovém a přezajímavém to objektu, když pojednou v polovici února r. 1927 jsem dostal osmerkový dopis, jehož adresa vedle mého jména zněla prostě: v Praze. (Nutno však vzdáti veškeru čest naší poště, že mi byl dopis doručen.) Vzadu bylo jméno odesílatelovo: Fr. Glabazňa, ředitel škol v Mokřých Lazcích u Opavy.

Po krátkém úvodě napjala se moje veškerá pozornost, neboť tam stálo:

„Dovoluji si . . . přednésti malý doklad o záhadě v Konnersreuthu. Můj bratr Jan Glabazňa, 67letý výměnkář v M. L. u O., byl od smrtelné nemoci na přimluvu omilostněné Terezie Neumannové náhle a dokonale uzdraven. Doufám, že tato událost bude zajímavá, proto dovolím si dopodrobna ji uvést.“

Napětí moje rostlo, když dále stálo vyličení choroby :

„Jmenovaný pocítil počátkem r. 1927. bolesti v nosu. Nemohl nosem dýchat, nos otekl, zrudl, zapáchal. Rostlo v něm maso jako houba rychle. Při tom pociťoval silné bolesti bolení hlavy i očí. Pro bolesti nemohl spáti, jídlo se mu protivilo, a proto chřadl očividně.“ Líčí se tu léčení jeho u různých lékařů, plným jménem uvedených, až opět stojí: „... a pak mu řekl, že je s léčením u konce a radil mu, aby se dal operovat, že jiné pomoci není.

Tu zajel do Prahy do nemocnice Milosrdných bratří. Tam ho pp. lékaři prohlédli a prohlásili, že tato vážná nemoc se jen operací může zdolat... ovšem netajili, že je to operace vážná. Protože hlavní operatér nebyl doma (prof. Bayer), byl na prázdninách, tu mu nařídili, aby přijel za měsíc, a radili mu, aby si učinil pořádek (poslední vůli).

Bratr však chtěl raději zemřít, než se podrobit nejisté operaci...

Mezitím šel ještě do nemocnice opavské na radu. Tam mu rovněž poradili operaci.

Já jsem mezitím četl německou brožuru o Terezii Neumannové a řekl jsem bratrovi, že jí dopíše, aby se v modlitbách za něho přimluvila. Dopis jí a zároveň p. faráři Naberovi do Konnsreuthu jsme odeslali 19. září 1927 s prosbou, aby se za něho v pátek dne 23. září 1927 pomodlila. Tu v týž pátek dosáhly bolesti jeho nejvyššího stupně, takže bratr myslel, že bude jeho konec.

Po 4. hodině odpolední v týž pátek najednou jako

blesk tělem přejelo a bylo po holestech. Nemoc náhle a dosud trvale zmizela. Nos je tak normální jako před nemocí. Bratr jest úplně zdráv. Toť nepopíratelné faktum, že bez léků, bez mastí, najednou nemoc úplně zmizela. — Děkuje . . . zcela oddaný Frant. Glabazňa, řed. škol v. v., Mokré Lazce u Opavy, dne 11. února 1928.“

Každý dovede si představit, jakou jsem téhož dne hořel nedočkavostí, abych skončil ordinaci a co nejdříve se dostal do nemocnice Milosrdných v Praze. Vyhledal jsem ihned dp. pana převora Hrabala a představiv se, dotazoval jsem se, kde bych u nich zvěděl bližší data o nosní chorobě nějakého p. Glabazni ze Slezska. Dp. převor odpověděl, že sám se naň dobře pamatuje, když loni počátkem srpna tam byl s tak těžkou nosní chorobou, rozpadajícím se nádorem, že spolunemocní s ním v pokoji nemohli vydržet pro zápach. Zhoubná nemoc byla tak pokročilá, že se už nedalo pomýšlet na operaci.

„Ostatně,“ podotkl dp. převor, „jako operatér sám nejlépe víte, jak znetvořující by to byla operace i jak nepatrné vyhlídky by byly na zhojení! Proto byli jsme rádi, když jsme ho mohli odeslati domů, že náš šéfchirurg není přítomen. Jeho návrat za měsíc nebyl již očekáván... čekali jsme jeho smrt, tak byla jeho nemoc pokročilá . . .

Ale psal nám, že se uzdravil úplně bez operace po novéně (devítidenní pobožnosti)

ke sv. Terezičce z Lisieux a prosbou za přímluvu Terezie Neumannové.“

Když jsem mu sdělil, že jsem též dopis dostal a k vůli neuvěřitelnosti případu jsem se sem přišel osobně se pozeptat, pravil mi dp. převor, že by uzdraveného velmi rád viděl nebo aspoň měl jeho fotografii. Slíbil jsem, že při svém přednáškovém zájezdu do Opavy p. Glabazňu vyhledám, dám ho tam odborníkem prohlédnout, případně ho přiměji k návštěvě Prahy. Poděkovav se za laskavost, s divnými věru pocity opouštěl jsem nemocnici.

Tedy přece by se děly podivuhodné nebo dokonce zázračné věci i za našich časů ... dokonce v naší vlasti!

Umínil jsem si tudíž případ teď všemožně vyšetřiti a hlavně odevšad předem si získati dokumenty, aby potom ze všelikých příčin — jichž člověk nikdy nezná — nebyly mi odepřeny.

Nelenil jsem tedy a laskavostí ct. p. fra Celestina, správce nemocnice Milosrdných, dostal se mi do rukou přesný opis chorobopisu p. Jana Glabazňy, jenž zní:

Rok 1927. — Čprot. 1481. — Č. post. 143. — Jméno a zaměstnání: Jan Glabazňa, soukromník. — Věk: 67 roků. — Stav: ženat. — Náboženství: katolické. — Přijat: 8./VIII. — Propuštěn: 10./VIII. zdr. zlepšen, nezhojen. — Označ. nem.: Tumor nasi (Sarcom ?) — Doba onemocnění před přijetím:

Pacient trpí mnoho let rýmou. V lednu tohoto roku pocítil pacient, že nemůže dobře dýchatí nosem. Odborný lékař nazval nemoc polypy a vyřezal několi-

krát (asi 15krát) kusy polypů, vyškrabal a vypálil. Nos částečně zvětšen, kost zduřelá a bolí. V nose vidět na pravé straně veliký nádor, který jest rozpadlý a zapáchá, na levé straně menší nádor. Dýchati může pat. částečně. Protokol. 10./VIII. pacient propuštěn a odkázán k operaci za 6 týdnů. Teplota normál.

Tímto tedy měl jsem zaručeno, že nemoc tu vskutku existovala. Byla takovou, jak bratr uzdraveného ji líčil.

Byl jsem věru zvědav na pacienta uzdraveného samotného. Přednáška moje v Opavě byla stanovena na neděli dne 22. dubna tohoto roku.

Prazvláštní náhoda přála tomu, že právě o velikonočních svátcích byl jsem představen p. Dru Cornellovi Veitsovi, jenž před tím byl jmenován a na své místo během týdne nastupoval do Opavy jako primář a řídící lékař nosního a ušního oddělení zemské nemocnice tamtéž.

Prosil jsem tedy snažně tohoto nového známého, že k němu pošlu pacienta v Opavě, aby ho co nejlépe prohlédl a nález mi písemně sdělil.

Dopsal jsem hned do Mokrých Lazců, aby před přednáškou dopoledne s mým doporučením došel p. Jan Glabazňa k p. primáři a dal se jím prohlédnouti. To se též stalo.

V neděli 22. dubna jel jsem do Opavy přednášet. — Po přednášce se ke mně přihlásil statný starší pán s plnovousem, pan *Jan Glabazňa*, a jeho bratr p. Fr. Glabazňa, ředitel, s nímž jsem si dopisoval.

Uvíтали mne s velikou radostí nad osobním se-

známením. A hned mi podávali písemný nález p. primáře, ježž hned nato jsem měl příležitost osobně spatřiti.

Nález zní v řeči německé:

Opava, 22./4. 1928.

N á l e z u p. G l a b a z ň y J a n a:

Vnější nos propadlý. Velký defekt v chrustavčité přepážce, kostěná přepážka, jak se zdá, neporušena, vomer v zadní rhinoskopii bez nálezu. Uvnitř nosu povšechné příškvary, jinak žádná chorobná změna.

Dr. Cornel. V e i t s.

Po přednášce měl jsem příležitost besedovati drahnou dobu s oběma bratry Glabazňovými, kteří plni radosti sdělovali mi všechny podrobnosti choroby a podivuhodného vyléčení.

Pan Jan Glabazňa působil na mě dojmem na svůj věk *zcela zdravého muže*, a ačkoli mu již táhne k sedmdesátce, neobyčejně čilého a uchovalého.

Sepsal jsem s oběma bratry tuto celou historii na kus papíru.

Když pak jsem věc připravoval do tisku, abych snad někde něco neopomněl nebo, aby i autenticky a písemně jako dokument byl zachován případ ten, dopsal jsem hned po svém návratu z cest po Francii pánům Glabazňovým o vyličení této události ještě jejich vlastními slovy.

Čekal jsem poněkud déle na odpověď, jednak že byly žně, jednak, jak z dopisu, datovaného dnem 8. srpna, jsem zvěděl, zemřel jim nej-

starší bratr Msgr. Eustach Glabazňa v Klimkovicích ve věku 82 let. Zemřel 2. srpna. Dopis tento byl psán vlastnoručně p. Janem Glabazňou, oním uzdraveným, nyní opět statným a zcela práce schopným člověkem, který plnou silou pracoval na svém hospodářství.

Na podkladě tohoto vlastnoručního vylíčení choroby a oněch svých poznámek doplňují celý její obraz.

Vznik nemoci.

Jan Glabazňa narodil se 9. prosince 1860. jako pátý ze spolubratří, z nichž nejstarší (letos druhého srpna zemřelý) byl Msgre Eustach, druhý děkan v Hranicích na Moravě. Třetí bratr jest arcibiskupským úředníkem v Kroměříži, čtvrtý, František, ředitelem škol v.v., pátý pak, a nejmladší, jest Jan.

Týž býval po mnoho let (přes dvacet), starostou Mokrých Lazců, jest čestným předsedou katolické omladiny tamže, též místní rady katolíků, a jest členem župního představenstva svazu lidových zemědělců.

Měl dvě děti: syna učitele, jenž zemřel na zánět slepého střeva, dceru učitelku, zemřevší po porodu. Jeho statek spravuje jeho zeť, sám pak obdělává si značný výměnek.

V roce 1926. v červnu onemocněl Jan Glabazňa rýmou. Tato však se neztratila. V měsíci prosinci téhož roku počal mu otékatí a boleti nos, a to čím dále tím více. Levá dírka zarůstala mu jakýmsi načervenalým masem. Nemohl ji dýchatí.

Po vánocích zašel ke svému domácím lékaři, p. Dru Kallusovi v Opavě, který předepsal mast, po té prášek, leč když pacient přišel po třetí, tu odkázal ho k odbornému lékaři p. Dru Frant. Navrátilovi v Mor. Ostravě, Tyršova ulice.

Léčení.

Tento zjistil jeho povážlivý stav i vleklost nemocí, doporučil mu okamžitou operaci, již sám provedl. Odstranil mu ony zbujelé polypy z nosu klíčkou a vyškrabáním. Dal mu tampon a objednal ho, aby za týden opět přišel. Opět ho podobně operoval. Při třetí návštěvě shledána již pravá nosní dírka zachvácena, jež také vyškrabána, protože pacient nemohl již nosem dýchat; v hrdle mu vysýchalo, zvláště v noci, takže se bál, že se zalkne. Operace tyto byly pro něho velice bolestivé. Přesto však navštěvoval tohoto lékaře od počátku února až do konce června. Byl tam celkem asi dvacetkrát a 16 nebo 17krát byl operován.

Nemoc stále beznadějnější.

Než přes veškeré tyto oběti stav jeho nikterak se nelepšil. Naopak, bylo mu hůř a hůř. Nos otékal, zarůstal znovu a znovu, bolesti byly čím dále nesnesitelnější. Zvlášť hlava ho strašně bolela a žádným lékem bolest neulevovala. Nemohl spáti, nemohl jísti, dýchal jen ústy, oči jej bolely. Hlavně však znepokojující jevila se okolnost, že se cítil nad míru zesláblým a práce neschopným, neboť za těchto pět měsíců ubyl 17 kg své váhy. Zeptal se konečně svého lékaře,

co o věci soudí. Týž mu odpověděl, že rakovina to není, ale nemoc silně této podobná, těžká, dlouho trvající. Posílal je do nemocnice k operaci, o níž se netajil, že je těžká.

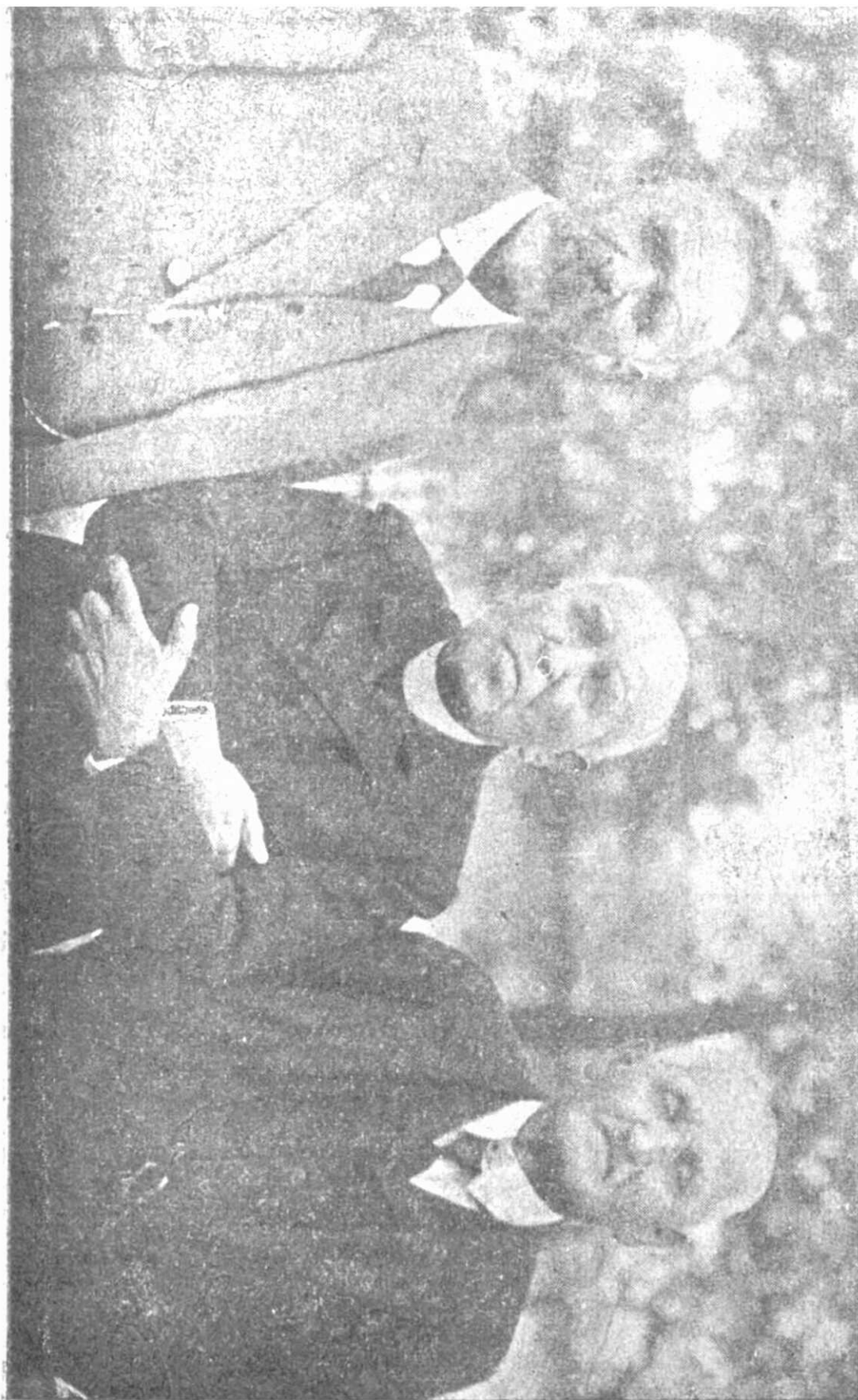
Tu počátkem července počal nemocný chodit v Opavě k p. dr. Lichtwitzovi, Masarykova ul. U něho byl celkem 14krát. Tento lékař pokoušel se odstraniti nádorovité „živé maso“ leptajícími tekutinami, což nemocný lépe snášel. Když však viděl, že snaha jeho neprospívá, sdělil mu otevřeně, jak nebezpečnou je jeho nemoc, vůči níž mu nezbývá než poslední operace a co nejrychleji a na dobré klinice.

Odejel tedy do Prahy k Milosrdným, o čemž byla již řeč, jak pochodil a v jakém stavu byla jeho choroba.

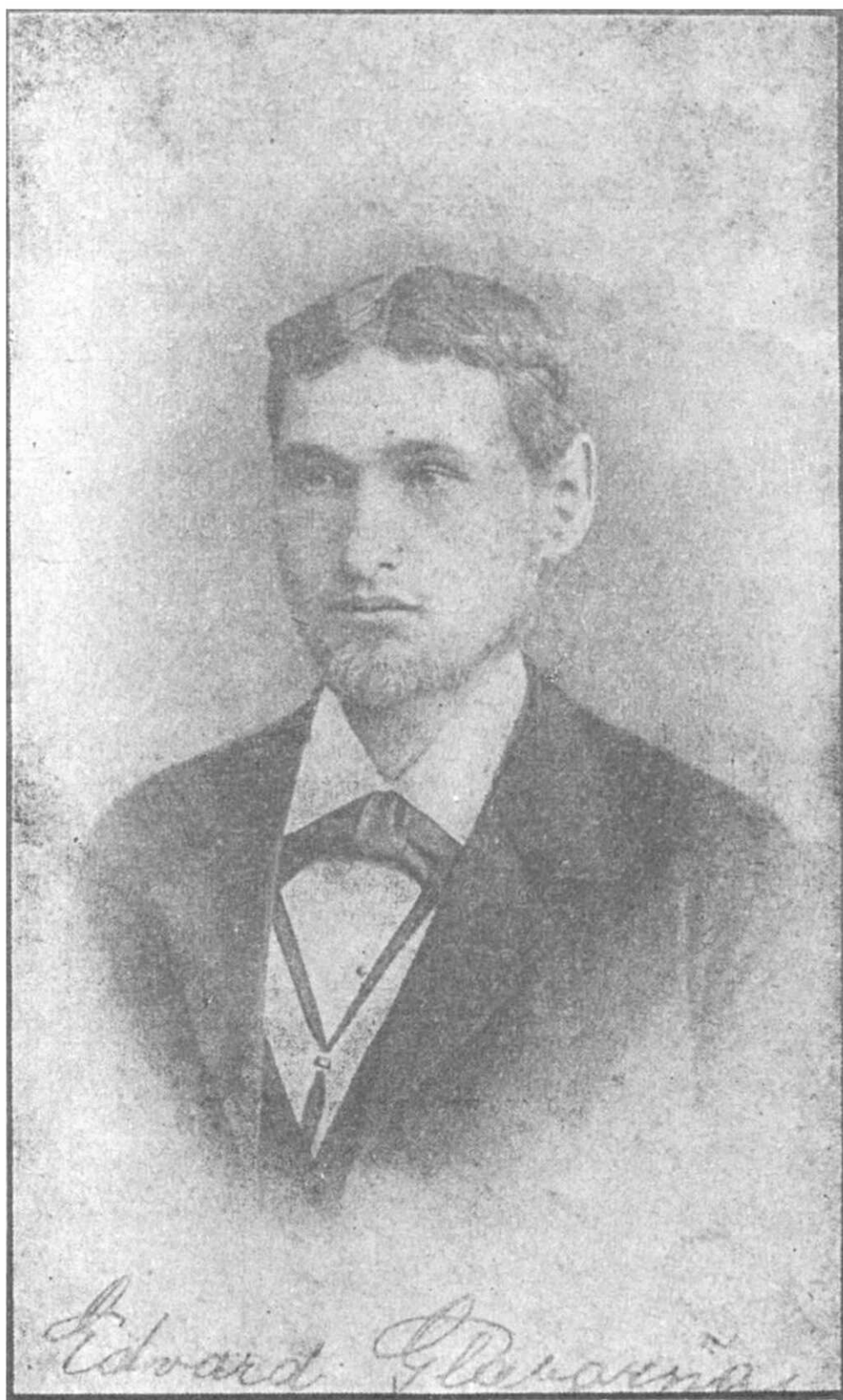
Píše pak o tom doslovně: „Prohlášení p. lékaře (tam) mne nic nepotěšilo. Poznával jsem, že pro mne i ta nejtěžší operace jest marna. Slíbil jsem, že se vrátím a odejel z Prahy na sv. Horu v Příbrami, kde jsem Matičku Boží prosil o radu a šťastnou hodinku smrti.

Poslední naděje. Pobožnost k svaté Terezičce.

Výsledek své cesty sdělil jsem svým bratřím. Nejstarší z nich, kněz na odpočinku v Klimkovi-

Bratři Glabazňovi.

Čtvrtý žijící bratr. (Podob. z mladších let).

cích, pozval nás všechny (jsme ještě čtyři) k sobě a nařídil, aby celá naše rodina konala devítidenní pobožnost a prosila Pannu Marii, sv. Josefa, sv. Antonína a sv. Terezii od Ježíška za přímluvu mého uzdravení. (Pobožnost rozdělena na jednotlivé bratry, takže nemocný p. Jan Glabazňa konal tuto k sv. Terezičce z Lisieux.) Slíbili jsme takto učinit. Rozloučili se po bratrsku jako naposled.“

(Bezprostředně však před tímto aktem poslední důvěry, byl ještě náš pacient v zemské nemocnici opavské na oddělení pana primáře Loserta, kde opět mu radili operaci. Při tom byla mu část nádoru z nosu vyříznuta a spolu se zkouškou krevní zaslána, podle mínění pacientova, do Prahy do ústavu pathologického k mikroskopickému zkoumání. Ve skutečnosti tento rozbor stal se v prosektuře zemské nemocnice, v Opavě samotné.)

Tato pak okolnost jest pro posouzení celého našeho případu na výsost důležitou.

Leč ponechme líčit další průběh věci samotnému p. J. Glabazňovi, který mi píše: *»Druhého dne naší modlitby došel ke mně bratr, škol. ředitel v. v. a sdělil mi, že by dobře bylo poslat prosbu o přímluvu k trpícímu Spasiteli k oné omilostněné dívce Terezii Neumannové do Konnersreuthu, o níž jsme četli (v německé brožuře), jak se jí trpící Spasitel zjevuje, a ona, že má milost i s ním rozmlou-*

vati. S radostí nevyslovitelnou jsem přijal tento návrh a požádal bratra, aby prosbu zhotovil.

Dne 18. září zaslali jsme rekomandovaný dopis jí a dp. faráři Naberovi s prosbou, by příštího pátku 23. září, se za mé uzdravení přimluvila.

Náhlé uzdravení.

V pátek 23. září přistoupila mi do hlavy tak prudká bolest a píchání, že jsem seděl a bál se pohnouti, bych pohybem těla si nepřivodil smrt. Domníval jsem se, že přichází konec mého života. Toto smrtelné napětí trvalo od rána až přesně do 4 hodin opoledne, kdy po odbití hodin jedním mžikem mi bolest ulevila a já volal radostně na svou ženu :

„JSEM ZDRÁV, JSEM ZDRÁV!“

A od té chvíle bylo mi dobře.“

Jak jsem já dodatečně zjistil, právě týž den skončila se devítidenní pobožnost všech čtyř bratrů, jak vpředu o ní bylo referováno.

Lékaři konstatují náhlé uzdravení.

Náš podivuhodně uzdravený sděluje, že byl za 3 dny pak u p. primáře dr. Loserta, jenž si jej byl objednal na 26. září. Když k němu pan Glabazňa přišel, tu p. primář se hodně divil,

a když ho prohlížel řekl mu: „Člověče, v'ý máte pravou stranu úplně zdravou. Co to? No jak to půjde tak, to se uzdravíte úplně.“

Asi za dva měsíce se představil p. primáři dr. Losertovi znovu a ten s' podivením konstatoval, že jest úplně zdráv.

Rovněž i p. dr. Lichtwitz si ho dal zavolati a řekl mu, že jest zázračně uzdraven. (Pozn.: Nutno zdůrazniti zvláště, že týž p. dr. není křesťanem.)

Uzdravený sděluje dále: Jsem tedy od 23. září 1927 zdráv a své uzdravení připočítám jedině na přimluvu uvedených svatých a Terezie Neumannové, dobrotivému lékaři Ježíši Kristu. Toto mluviti budu až do své smrti hlasitě a veřejně, aby zvětšena byla čest a chvála Boží.“

Po vypočtení veřejných svých důkuvzdání končí: „Udání moje o zázračném mém uzdravení je zde podle pravdy a mohu je přísahou stvrditi.
Jan Glabazňa.“

Pro posouzení vážnosti stavu jeho choroby svědčí nad jiné následující okolnost, oběma bratry ústně sdělená:

Statkář p. Jan Glabazňa za mladých let byl literárně činným, skládal básně a písně. Proto české opavské noviny měly pro případ jeho, všemi čekané blízké a neodvratné smrti připravenou pohrobní vzpomínku s obrázkem.

Nuže, co tomu říkáte, vy skeptikové? Ději se to přepodivné věci také u nás, že ano?

Odborné mé pátrání.

Přirozeně, že takovou kromobyčejnou věc jsem neponechal neprobádanou ze všech stran.

Vyžádal jsem si, zcela nenápadně, svědectví od všech 4 s ú č a s t n ě n ý c h l é k a ř ů. Především mne nesmírně zajímal onen mikroskopický nález co střed, kol něhož veškeré posuzování choroby páně Glabazňovy se točilo.

Proto v první řadě požádal jsem nynějšího *p. primáře nosního oddělení* opavské nemocnice dra Corn. Veitse za laskavé zaslání opisu případného chorobopisu jeho a zvláště pak onoho rozboru. Jelikož pak náš pacient byl pouze ambulantním nemocným tamtéž, nebyl s ním sepsán chorobopis. Proto správně v dopise z 30. dubna týž p. primář mi píše, že chorobopis p. J. Gl. přes všechnu námahu nalézti nemohl, že se asi ztratil. „Pouze však našel jsem v prosektuře nález jeho zaznamenan a dal jsem zhotovit opis, jejž Vám přikládám. Kdyby se přec jen chorobopis našel, samozřejmě, že Vám opis jeho zašlu.“

Než opis nálezu jest taký, že není naprosto zapotřebí dalšího svědectví, abychom byli v naprostém jasnu o podstatě choroby páně Glabazňovy, o níž naše věda učí, že v takém stadiu jest *nevyléčitelnou* a s *naprostou jistotou* již jen *smrtí končící*.

Dokument ten jest psán na dvojjazyčném lístku
úředním :

O p i s.

Přij. čís.: — Aufn.-Zahl:

Jméno nemocného: — Name des Pat. Glabazňa Jan.

Ústav, pavilon: Dr. Losert (El) (671).

Nález prosektury: — Prosektur-Befund:

Prot. čís. prosektury: H 719/1927

Prot.-Nr. d. Prosektur: 17/9 1927

Tumor nasí: Malobuničný nádor sarkomatosní (Lymfo-
sarcoma ?)

Úřední razítko:

Prosektura slezské zemské nemocnice v Opavě.

30./IV. 1928.

Dr. V ý b o r a.

Po tomto úředním stvrzení, naprosto přesném, nemůže býti žádný lékař v pochybách, že tu šlo o jednu z nejzhubnějších nádorovitých forem, které dokonce snad jsou *nebezpečnějšími než sama rakovina*, zvláště svým zachvacováním ostatních orgánů celého těla.

Nebylo tudíž ani zapotřebí, abych ještě pátral dále. Ale přesto jsem tak učinil. Především jsem dopsal do Ostravy p. Dru N a v r á t i l o v i.

V prvním dopisu uvedl jsem nesprávné jméno Gažík místo Glabazňa, ale i na opravenou informaci dostal jsem od p. doktora odpověď, že neví, že se nepamatuje atd. Nevím a nechci rozhodovati, zda p. doktor nevede si záznamů a skutečně se naň nepamatuje, ačkoliv specialista

ponejvíce dobře si pamatuje všechny výraznější případy své praxe, nebo jako člověk pokrokový nechtěl mi nic o tom sdělit. I s tím nutno počítati, poněvadž stěžuje značně pátrání a hodnocení podobných případů. Zde však to nemělo významu.

Zato s nevšední laskavostí choval se ke mně p. *Dr. Lichtwitz*, který, ač vyznáním israelita, zaslal mi dlouhý dopis z 10. června 1928, v němž mi sděluje, že si p. Glabazňu objednal ku prohlídce právě nedávno a že p. Glabazňa činí nyní dojem sedláka o plné síle, jemuž přibýlo na váze více než o 10 kg. Veškeru polní práci obstarává osobně. Místně poskytuje nos obraz sedlovitého tvaru s defektem velkým asi jako dvacetihalěr, o hladkých okrajích, v nosní přepážce *bez jakéhokoliv tvoření se příškvarů* ...

Primář Dr. Losert mi sděluje, že prosektura rozeznala u něho malobuněčný lymfosarkom. Muž ten byl též vícekrát ošetřován Röntgenem; vypravuje však, že tím nepociťoval žádné úlevy, nýbrž — a přesto zmiňuji se o tom — uzdravení jeho nastalo bleskurychle jednoho pátku, když se byl uvedl ve spojení s *Konnersreuthem*.

Nuže, všechna čest a úcta panu kolegovi za jeho nepokryté dosvědčení pravdy.

Pak mi zbýval jenom *ještě Konnersreuth*. Především jsem pátral pomocí slečny L. Z. z *Františkových Lázní*. Bylo mi sděleno, že *Terezie*

Neumannová dostává podobných dopisů spousty, ale přesto že se snaží všem vyhověti, což mi tamnější dp. farář Naber ústně potvrdil.

Mám pak fotografii páně Glabazňovu před nemocí a čerstvou z letošního května, jež smějí býti otištěny. Jak jsem minulého týdne opětně zjistil, pan Glabazňa cítí se úplně zdrav a silen. Tedy stav úplného zdraví po nepochopitelném uzdravení trvá po celý rok dále. A z vděčnosti nad svým uzdravením postavil pan Jan Glabazňa na veřejném místě kamenný kříž a do chrámu Páně věnoval sochu sv. Teresičky Ježíškovy a sv. Antonína z Paduy...

Stal se zázrak?

Pokládám tímto doklady, jež zůstávají v mé úschově, aby mohly býti předloženy církevním úřadům, naprosto bezesporně prokázáno:

1. Pan Jan Glabazňa z Mokrých Lazců byl smrtelně, nevyhojitelně nemocen.

2. Jak bylo odborníky potvrzeno, jest od 23. září 1927 úplně zdrav.

3. Vyléčení toto způsobem přirozeným nemohlo se udáti.

Omezuje se na tato pouhá konstatování, přenechávám zcela dalším instancím církevním vyjádřiti se o charakteru uzdravení. Přesto učiním jen několik svých poznámek.

Je tomu přes rok, co tento neobvykle uzdravený cítí se naprosto zdráv a silen. Vždyť letos ve žních sám si obstarával vše potřebné na poli. Jest tedy náhle úplně a trvale uzdraven. A přece jeho stav podle všech lékařů v Opavě, Moravské Ostravě i v Praze byl beznadějný.

Když jsem byl letos opět v Lurdech v Bureau de Constatacion, jeho šéf, Dr. de Vallet, s komisí lékařskou u neobyčejných případů, jimi vyšetřovaných, vždy konstatovali tři okolnosti:

1. *Nemocný byl těžce a nevyléčitelně chorým.*

(A Jan Glabazňa byl takým, a to na zhoubný malobuničný sarkom nosu. Potvrzuje to svědectví lékařů v Mor. Ostravě, v Opavě i v Praze a hlavně nález prosektury.)

2. *Plné a trvalé uzdravení.*

(Lékaři ho ošetřovavší: pp. Lichtwitz, primář Dr. Losert a nově p. Dr. Veits potvrzují jeho plné uzdravení a trvalost téhož.)

3. *Náhlé jeho uzdravení.*

(Totéž třeba potvrditi o uzdravení statkáře Jana Glabazňy 23. září 1927.)

Jak si můžeme vysvětliti náhlé vyhojení zhoubných nádorů rakoviny či sarkomu, jak tomu bylo zde? Především zde musí zmizeti nádor, jehož buňky těší se z zvýšené životnosti. Nuže, kam se tyto podějí, když zmizí? Do krve, do šťav tělesných? Vždyť by tu učinily jen onemoc-

nění toto daleko zhoubnějším, přímo usmrcujícím, jak tomu bylo u počátečních léčebných pokusů Röntgenem. Kam zmizí, aniž škodí? Kam zmizí dále beze stopy onen stejně obávaný toxin zhoubných nádorů?

O t á z k y n e z o d p o v ě d i t e l n é . . .

Tímto považuji své svědectví lékařské za skončené a necítím se povoláním dále rozhodovati.

Pokud zasáhl tu v beznadějnou nemoc náhle zázrak, mohou rozhodovati jen úřady církevní.

Podotýkám pouze, že veškeré doklady, zde citované, jsou u mne k dispozici a že o nich a o celé otázce mimořádné zajímavosti a důležitosti pojednám ještě ve zvláštní publikaci.

Pohlednice sv. Teresičky (30 za 10 Kč) zasílá „Kazatelna“ v Pelhřimově.

Obrazy (originály), sochy sv. Teresičky u Chrámového družstva
v Pelhřimově. Tamtéž všechny chrámové potřeby.

Zda existují dnes zázraky,

dočtete se ještě ve větším, vědeckém spise

MUDra R. W. HYNKA:

ŽIVÝ OBRAZ UKŘIŽOVANÉHO

V. vydání. Str. 142. Cena Kč 12.50. Vyšlo v Československé akciové tiskárně, Praha, Spálená 15.

O b s a h s p í s u :

Předmluva. - Svědkové utrpení Kristova. - Poslední významění. - Prosté duše. - Výheň utrpení. - Odměna lásky. Ohromná nazírání. - Moje náušťevy. - Očiti svědkové jini. Přízrak hysterie. - Pět ran Kristových. - Zanechte marných nadějí. - Pravost stigmat. - Úžasné zjevy. - Co s cizomejštinou? - Záhada nad záhadu. - Shodnost stigmatizovaných. - Lékař a zázrak. - Zázraky existují. - Stanovisko církve. - Kam s Terezkou? - To pravé. - Tajemství podkryto. - Skrytá vzpruha. - Základy na skále. - Záruky. - Láaska zázrakem. - Rána hromová. - Věčně Živý. - Maranatha. - Literatura.

Nevyhybejte se otázce tak důležité, zda se dějí i dnes zázraky, chtějte mít o ni jasno! A proto objednejte si tuto knihu a dejte do ruky i jiným, hlavně inteligentům!